

L'AGRAÏMENT, PER DAMUNT DE LA LLEI

per GRISELDA COS I BOADA, osb

L'evangeli d'avui pot ser contemplat des de dues escenes diferents: Jesús guarint els deu leprosos, o bé, el samarità, agraït i prosternat als peus de Jesús.

El centre de tot el fragment, per a mi, està sobretot en l'actitud agraïda del samarità. És clar, aquest no tenia necessitat de presentar-se als sacerdots, ni de complir la Llei. Els altres, en canvi, que se suposa que eren jueus, preocupats com estaven per complir el que Jesús els havia manat de fer, s'oblidaren d'anar a agrair el qui els havia guarit. El samarità fou l'únic que, quan s'adonà que estava bo, tornà per prostrar-se als peus de Jesús i donar-li gràcies.

L'agraïment és una actitud interior que supera l'estricta compliment de la Llei. El cor agraït desperta sentiments indicibles. Al legalista, en canvi, l'observança de la Llei, no l'ajuda a manifestar la riquesa de l'agraïment que vessa del cor.

També Naaman, un pagà de Síria, que era leprós, un cop guarit, volgué manifestar a Eliseu el seu agraïment. Tant el samarità com Naaman eren pagans, estrangers i leprosos, característiques que avui semblen l'essència de la marginació i de la pobresa.

M'agrada recordar que Jesús sovint s'havia mostrat compassiu amb els samaritans, però avui és un samarità el qui li mostra el seu agraïment. Lluc no diu que aquest va ser guarit, com els seus companys, sinó que «va ser salvat».

En les nostres celebracions litúrgiques fem sempre aquest clam: «Senyor, tingueu pietat» i, en començar el prefaci, es diu: «Donem gràcies al Senyor, Déu nostre! Cal fer-ho i és de justícia». I comença el prefaci dient: «És realment just i necessari que, sempre i en tot lloc, us donem gràcies» i l'acabem amb la doxologia del «Sant, Sant, Sant!».

Sí, la nostra litúrgia és, certament, un bon ressò de l'Evangeli que avui hem escoltat. Que ho sigui també tota la nostra vida.